

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 300/2018-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. októbra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) o sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Annou Lacovou, Pražská 4, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 112/2013 za účasti Okresného súdu Košice II takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 112/2013 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Košice II p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 112/2013 konal bez zbytočných prietahov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré jej je Okresný súd Košice II povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice II je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 325,42 € (slovom tristodvadsaťpäť eur a štyridsaťdva centov) na účet jej právnej zástupkyne JUDr. Anny Lacovej, Pražská 4, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. marca 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Annou Lacovou, Pražská 4, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 112/2013 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je v postavení žalovanej účastníčkou napadnutého konania o zaplatenie sumy 2 635,11 € (pôvodne o zaplatenie sumy 1 853,35 €). Sťažovateľke bol 18. marca 2013 doručený platobný rozkaz vydaný okresným súdom pod sp. zn. 15 Ro 713/2012 z 11. marca 2013, ktorým jej bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 853,35 € s príslušenstvom a nahradiť mu trovy konania. Sťažovateľka podala 27. marca 2013 proti platobnému rozkazu odpor. Po jeho podaní je konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 22 C 112/2013. Návrh na vydanie platobného rozkazu bol okresnému súdu doručený 26. novembra 2012.

Sťažovateľka poukazuje na to, že okresný súd jej hneď na začiatku konania doručil len výzvu na vyjadrenie k návrhu. Jej súčasťou však neboli nijaké prílohy, na čo sťažovateľka okresný súd upozornila. Prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 5. novembra 2013 a bolo odročené na 14. marec 2014. Následne uznesením sp. zn. 22 C 112/2013 z 13. januára 2014 okresný súd pripustil zmenu žalobného návrhu a rozšíril nárok žalobcu na zaplatenie sumy 2 222,61 €. Pojednávanie nariadené na 14. marec 2014 okresný súd odročil na 2. september 2014 na účel zabezpečenia dôkazov. Sťažovateľka opakovanými žiadosťami z 19. novembra 2014, 9. marca 2015, 25. augusta 2015 a 25. novembra 2015 žiadala okresný súd o nariadenie termínu pojednávania. Ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo 4. februára 2016, t. j. po 17 mesiacoch od predchádzajúceho pojednávania, na ktorom okresný súd uložil žalobcovi povinnosť predložiť špecifikáciu uplatneného nároku, pričom „... *Súd už 3 roky koná a ešte stále prebieha len špecifikácia nároku žalobcu.*“.

Špecifikácia nároku žalobcu bola sťažovateľke doručená 22. februára 2016 a sťažovateľka k nej zaujala stanovisko 1. apríla 2016. Následne sa podaniami doručenými okresnému súdu 21. septembra 2016 a 24. novembra 2016 domáhala nariadenia pojednávania. Okresný súd po 13 mesiacoch od konania predchádzajúceho pojednávania nariadil pojednávanie na 13. marec 2017. Uznesením z 2. júna 2017 okresný súd pripustil ďalšie rozšírenie žaloby na sumu 2 635,11 €. Následne sa sťažovateľka podaniami doručenými okresnému súdu 19. júna 2017 a 12. septembra 2017 opätovne domáhala nariadenia pojednávania.

Sťažovateľka uvádza, že podala 28. apríla 2015, 6. decembra 2016 a 30. októbra 2017 sťažnosti predsedovi súdu na prieťahy v konaní. Na ostatnú sťažnosť jej predseda okresného súdu odpovedal listom zo 6. novembra 2017, v ktorom okrem iného uviedol, že do procesného postupu v jednotlivých súdnych konaniach nie je oprávnený zasahovať a určovať jeho postup. Podaním z 12. júna 2017 žalobca požiadal okresný súd o zabezpečenie dôkazov.

Podľa názoru sťažovateľky boli pojednávania okresným súdom nariadované v neúmerne dlhých intervaloch a bez efektívneho výsledku, „*keď aj po uplynutí 6 rokov od doručenia návrhu súdu nie sú obsahom súdneho spisu listiny preukazujúce žalobcov nárok*“. Sťažovateľka tvrdí, že psychicky ťažko zvláda situácie plynúce z namietaného postupu okresného súdu.

Vzhľadom na skutočnosti uvedené v sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 112/2013 a priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 3 000 € a náhradu trov konania.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 300/2018-9 z 3. mája 2018 ju prijal na ďalšie konanie. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k sťažnosti a zároveň oznámil, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predseda okresného súdu sa v prípise sp. zn. 1 SprV/420/2018 z 12. júna 2018 vyjadril k podanej sťažnosti a predložil ústavnému prehľad procesných úkonov uskutočnených v napadnutom konaní. Predseda okresného súdu potvrdil, že v napadnutom konaní došlo k obdobiam nečinnosti v rozsahu niekoľkých mesiacov. Konkrétne poukázal na obdobie od 2. októbra 2014 do 23. apríla 2015, od 2. júna 2017 do 4. decembra 2017 a „*od uvedenej doby doposiaľ*“. Je toho názoru, že uvedené prieťahy boli spôsobené aj priebežným vyžadovaním a dopĺňaním dôkazov vo forme listín zo strany žalobcu, ako aj okresného súdu, ktoré sú potrebné pre rozhodnutie veci. Taktiež poukázal na to, že z objektívnych dôvodov došlo v konaní k zmene zákonného sudcu. Podľa neho je sťažovateľkou požadované primerané finančné zadosťučinenie neprimerané. Ústavnému súdu zároveň oznámil, že netrvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Dňa 18. júna 2018 ústavný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľky, aby sa vyjadrila ku vhodnosti ústneho pojednávania, a zároveň jej zaslal vyjadrenie predsedu okresného súdu k sťažnosti na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska. Právna

zástupkyňa sťažovateľky v podaní doručenom ústavnému súdu 9. júla 2018 oznámila, že netrvá na ústnom pojednávaní vo veci. K vyjadreniu predsedu okresného súdu stanovisko nezaujala.

Vzhľadom na oznámenia právnej zástupkyne sťažovateľky a predsedu okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z vyjadrenia predsedu okresného súdu (ktoré korešponduje s obsahom spisu okresného súdu sp. zn. 22 C 112/2013) ústavný súd zistil tento priebeh napadnutého konania:

1. Dňa 26. novembra 2012 žalobca podal okresnému súdu návrh na vydanie platobného rozkazu o zaplatenie sumy 1 853,35 € a prísl. Konanie bolo pôvodne vedené pod sp. zn. 15 Ro 713/2012.

2. Súdny poplatok za návrh bol žalobcom zaplatený po predchádzajúcej výzve okresného súdu 13. februára 2013.

3. Dňa 11. marca 2013 okresný súd vydal platobný rozkaz.

4. Dňa 27. marca 2013 podala sťažovateľka proti platobnému rozkazu odpor.

5. Dňa 17. mája 2013 okresný súd zaslal odpor žalobcovi na vyjadrenie.

6. Dňa 24. júna 2013 bol spis prevedený do registra „C“ a pridelený sudkyňi JUDr. Slávke Zborovjanovej.

7. Okresný súd v auguste 2013 nariadil termín pojednávania na 5. november 2013.

8. Dňa 5. novembra 2013 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 14. marec 2014 na účel výsluchu účastníkov konania, výsluchu svedkov a doplnenia dokazovania.

9. Uznesením z 13. januára 2014 okresný súd pripustil zmenu žaloby.

10. Dňa 15. januára 2014 okresný súd vyzval žalobcu na odstránenie väd podania.
11. Dňa 14. marca 2014 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 2. september 2014 na účel doplnenia dokazovania.
12. Dňa 25. apríla 2014 okresný súd požiadal o súčinnosť viacerých subjektov.
13. Dňa 2. septembra 2014 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito na účel zistenia stanovísk a zaslania správ od jednotlivých spoločností (dodávateľov služieb).
14. Dňa 2. októbra 2014 došlo k zmene zákonného sudcu z dôvodu funkčného postupu dosiaľ konajúcej sudkyne (stala sa sudkyňou krajského súdu); vec bola pridelená do senátu Mgr. Kamila Petroviča.
15. Dňa 23. apríla 2015 boli jednotlivé subjekty vyzvané na zaslanie správ okresného súdu; odpovede na tieto výzvy boli okresnému súdu doručené v priebehu mája 2015.
16. V septembri 2015 okresný súd nariadil termín pojednávania na 9. november 2015.
17. Dňa 22. októbra 2015 požiadal právny zástupca žalobcu o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie termínov pojednávania.
18. V novembri 2015 okresný súd nariadil nový termín pojednávania na 4. február 2016.
19. Dňa 4. februára 2016 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 25. apríl 2016 na účel špecifikácie uplatneného nároku žalobcom.
20. Dňa 20. apríla 2016 okresný súd oznámil účastníkom, že termín pojednávania nariadený na 25. apríl 2016 sa ruší z dôvodu, že nebol dosiaľ presne žalobcom špecifikovaný petit návrhu s tým, že právny zástupca žalobcu bude vyzvaný na túto špecifikáciu.
21. Okresný súd v máji 2016 nariadil pojednávanie na 4. júl 2016.
22. Dňa 26. mája 2016 právna zástupkyňa sťažovateľky požiadala o odročenie pojednávania z dôvodu čerpania dovolenky.
23. V decembri 2016 okresný súd nariadil termín pojednávania na 13. marec 2017.
24. Dňa 13. marca 2017 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 25. máj 2017 na účel predloženia listinných dôkazov žalobcom.

25. Dňa 17. mája 2017 bol zrušený termín pojednávania nariadený na 25. máj 2017 z dôvodu potreby rozhodnúť o návrhu žalobcu na rozšírenie žaloby.

26. Uznesením z 2. júna 2017 okresný súd pripustil zmenu žaloby a žalobcu vyzval na zaplatenie súdneho poplatku za rozšírený návrh.

27. Dňa 4. decembra 2017 okresný súd vyzval viacero subjektov (dodávateľov služieb), aby mu oznámili, či mu môžu predložiť vyúčtovacie faktúry potrebné pre rozhodnutie vo veci.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 10/98, I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03). Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy

v relevantnej časti ustanovuje imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania a ktorý vyjadruje predovšetkým záujem o to, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predlžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejavovať ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (PL. ÚS 25/01). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplývala do 30. júna 2016 z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý bol s účinnosťou od 1. júla 2016 zrušený, a počnúc týmto dňom je úprava civilného sporového, civilného mimosporového a správneho súdneho konania predmetom Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku.

Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietahov podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 vyplývala z § 6 OSP, ktorý súdu prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupoval tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a rozhodnutá, ako aj z § 117 ods. 1 OSP, podľa ktorého bol sudca povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov, a z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, keď sa bude konať nové pojednávanie. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietahov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Tento základný princíp konania je premietnutý do ďalších ustanovení Civilného sporového poriadku so zohľadnením osobitostí jednotlivých druhov konaní. Napríklad povinnosť súdu konať bez prietahov vyplýva z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla

na jedinom pojednávani s prihliadnutím na povahu konania, z § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania, ďalej z § 168 – § 172 CSP o predbežnom prejednaní sporu a následkoch neprítomnosti strán, aj z § 179 ods. 1 CSP, podľa ktorého pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávani s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona, alebo z § 183 ods. 1 prvej vety CSP, podľa ktorej pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre s'ťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií ústavný súd posudzoval aj s'ťažnost' s'ťažovateľky.

1. Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je rozhodovanie o žalobe o zaplatenie časti výdavkov spojených s údržbou a užívaním nehnuteľnosti v podielovom spoluvlastníctve strán konania. S'ťažovateľka sa v postavení žalovanej bráni tvrdením, že ona na rozdiel od žalobcu nehnuteľnosť neužíva, ako aj kompenzačnou námietkou spočívajúcou v uplatnení nároku na obvyklé nájomné za užívanie jej spoluvlastníckeho podielu žalobcom. Z právneho hľadiska ústavný súd nepovažuje vec za zložitú, a to s poukazom na to, že ide o štandardnú rozhodovaciu agendu okresných súdov. Zo skutkového hľadiska ústavný súd považuje vec za zložitejšiu, a to z dôvodu potreby zaobstarania viacerých listín (zmlúv, potvrdení, vyúčtovaní) od dodávateľov služieb (elektrina, plyn, voda).

2. Vo vzťahu k ďalšiemu kritériu, t. j. správaniu s'ťažovateľky ako strany napadnutého konania, ústavný súd konštatuje, že sa s výnimkou prvého pojednávania nezúčastňuje pojednávani, pričom dosiaľ nebol vykonaný jej výsluch. Ústavný súd však

zároveň poznamenáva, že neprítomnosť sťažovateľky na pojednávaniach nebola dôvodom pre ich odročenie. Sťažovateľka žije a pracuje v zahraničí (Česká republika) a je pre ňu komplikovanejšie dochádzať na pojednávania. Okresnému súdu vopred oznámila termíny, kedy bude na Slovensku a v týchto termínoch bude možné uskutočniť jej výsluch. Pojednávaní sa pravidelne zúčastňuje právna zástupkyňa sťažovateľky. Z dôvodov na strane sťažovateľky, resp. jej právnej zástupkyne bolo pojednávanie odročené len raz. Obrana sťažovateľky v konaní je konzistentná a nemení sa. Preto ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľka svojím konaním nespôsobuje prieťahy v predmetnom súdnom konaní, naopak, usiluje sa prostredníctvom svojich sťažností a urgencií urýchliť priebeh napadnutého konania.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 112/2013. Vychádzal pritom zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prieťahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Z prehľadu úkonov okresného súdu vyplýva, že opakovane vyžaduje od rôznych dodávateľov služieb (plyn, elektrina, voda) rôzne potvrdenia potrebné pre rozhodnutie vo veci. Okresný súd taktiež opakovane vyzýva žalobcu na špecifikáciu žaloby a ruší nariadené pojednávania v dôsledku nedostatkov žaloby (najmä nedostatočnej špecifikácie nároku). Skutočnosť, že okresný súd takmer 4 roky od začatia napadnutého konania ešte nezabezpečil odstránenie nedostatkov žaloby, ústavný súd považuje za prejav nesústreďenej činnosti okresného súdu. Z obsahu preskúmaného spisu navyše vyplýva, že okresný súd dosiaľ nevykonal dokazovanie na účel preukázania a posúdenia kompenzačnej námietky vznesenej sťažovateľkou. Od 4. decembra 2017 je okresný súd navyše neodôvodnene nečinný. Napadnuté konanie je teda poznačené neodôvodnenou nečinnosťou, ako aj neefektívnou činnosťou okresného súdu.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd svojou neefektívnou činnosťou a neodôvodnenou nečinnosťou spôsobil v napadnutom konaní vznik zbytočných

prieťahov, čím porušil základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1 výroku tohto nálezu).

Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu ešte právoplatne skončené, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 112/2013 konal bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

IV.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Sťažovateľka sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 3 000 €. Žiadosť o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodňuje len vo všeobecnej rovine, keď uvádza, že „*Nesprávnym postupom konajúceho súdu a jeho nečinnosťou vznikajú sťažovateľku ďalšie zbytočné trovy konania a psychicky ťažko zvládajúce situácie z postupu súdu. V prípade neúspechu v konaní je vznikne povinnosť*

platenia úrokov z omeškania vo výške, ktorá by pri plynulom a promptnom priebehu súdneho konania nevznikli.“.

Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vychádzajúc z doterajšej dĺžky napadnutého konania, ako aj s prihliadnutím na charakter neefektívnej a nesústredenej činnosti okresného súdu, ústavný súd dospel k názoru, že priznanie finančného zadosťučinenia v sume 1 000 € bude primerané konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci (bod 3 výroku tohto nálezu).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľke, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním advokátkou JUDr. Annou Lacovou, Pražská 4, Košice. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby vykonané (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13 ods. 2, § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to v sume 325,42 €.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2018